

Σώτη Τριανταφύλλου

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΩΝΟΥΝ ΤΗ ΜΥΤΗ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μελίνα Δεσφινιώτου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9-10
-----------------------	-------------

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΦΤΕΡΑ	11-26
--------------------------------	--------------

Η γνώση πίσω από την ιστορία

του ΑΕΡΑ	27-30
----------------	-------

Ο ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΣΤΗΝ ΜΠΑΝΙΕΡΑ	31-45
--	--------------

Η γνώση πίσω από την ιστορία

του ΝΕΡΟΥ (ΣΤΑ ΡΗΧΑ)	47-55
----------------------------	-------

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ	57-72
--------------------------	--------------

Η γνώση πίσω από την ιστορία

της ΘΑΛΑΣΣΑΣ	73-74
--------------------	-------

Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΙ ΤΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΩΜΑΤΑ	75-90
-----------------------------	--------------

Η γνώση πίσω από την ιστορία

του ΟΥΡΑΝΟΥ	91-93
-------------------	-------

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Να τι έχουμε εδώ: τέσσερα αφηγήματα, σαν παραμύθια, για το πώς οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί βρίσκονται ακόμα ανάμεσά μας. Όχι ότι είναι ζωντανοί – δεν είναι ζωντανοί! Έχουν πεθάνει πριν από πολλούς αιώνες. Αλλά οι γνώσεις τους, οι παραξενιές και οι υπέροχες περιπέτειές τους είναι ακόμα ζωντανές. Οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί χώνουν τη μύτη τους παντού – κι έχουν μεγάλη μύτη! Στη σημερινή εποχή της ταχύτητας, των μηχανών και της υψηλής τεχνολογίας, οι αρχαίοι μοιάζουν να αναπνέουν δίπλα μας: οι εφευρέσεις τους και οι επιστημονικές τους παρατηρήσεις ενέπνευσαν τους σοφούς της Αναγέννησης και δημιούργησαν τον θαυμαστό κόσμο στον οποίο ζούμε.

Με τούτο το πρώτο βιβλίο της σειράς ταξιδεύουμε στη σοφία που σκορπίστηκε σε όλη τη Γη επειδή οι αρχαίοι Έλληνες είχαν μεγάλη περιέργεια και δίψα για γνώση: ήθελαν να καταλάβουν πώς λειτουργούν οι νόμοι του Σύμπαντος. Μερικοί ασχολήθηκαν με τα ουράνια σώματα, άλλοι με τα μυστήρια της θάλασσας,

άλλοι με το πώς να πετάμε ώστε να βλέπουμε τη Γη από ψηλά. Μερικοί σοφοί εξερεύνησαν τον πλανήτη, έφτασαν σε μακρινά, βόρεια τοπία, άλλοι έφτασαν σε μακρινά νησιά· μερικοί έμειναν στο δωμάτιό τους κι έκαναν αφρόλουτρο. Αποκεί προσπαθούσαν να βγάλουν συμπεράσματα για τη βαρύτητα, την κίνηση των σωμάτων και για το αν η Γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο ή αν ο Ήλιος γυρίζει γύρω από τη Γη. Οι ήρωές μας είναι, λοιπόν, οι επιστήμονες και οι σοφοί καθώς και μερικά αλλόκοτα πλάσματα της ελληνικής μυθολογίας, όπως ο Δαίδαλος που έφτιαξε κέρινα φτερά και πέταξε στον ουρανό.

Καλό μας ταξίδι λοιπόν στην ιστορία, στη γεωγραφία, στην επιστήμη, στις επικίνδυνες αποστολές και σ' ένα σωρό πειράματα που έκαναν οι σοφοί στους ωκεανούς, στους λαβυρίνθους και στις μπανιέρες – καλό μας ταξίδι στην αρχαία Ελλάδα μαζί με τρελούς επιστήμονες, άλογα φτερωτά, ανδρείους πολεμιστές και ιππότες των αιθέρων. Οι αρχαίοι Έλληνες χώνουν τη μύτη τους παντού και είναι παντοτινά μοντέρνοι.

Σε λίγο καιρό θα μπορούμε να διαβάσουμε τον δεύτερο τόμο με τρία ακόμα παραμύθια με αρχαίους σοφούς. Μέχρι τότε, καλό διάβασμα!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

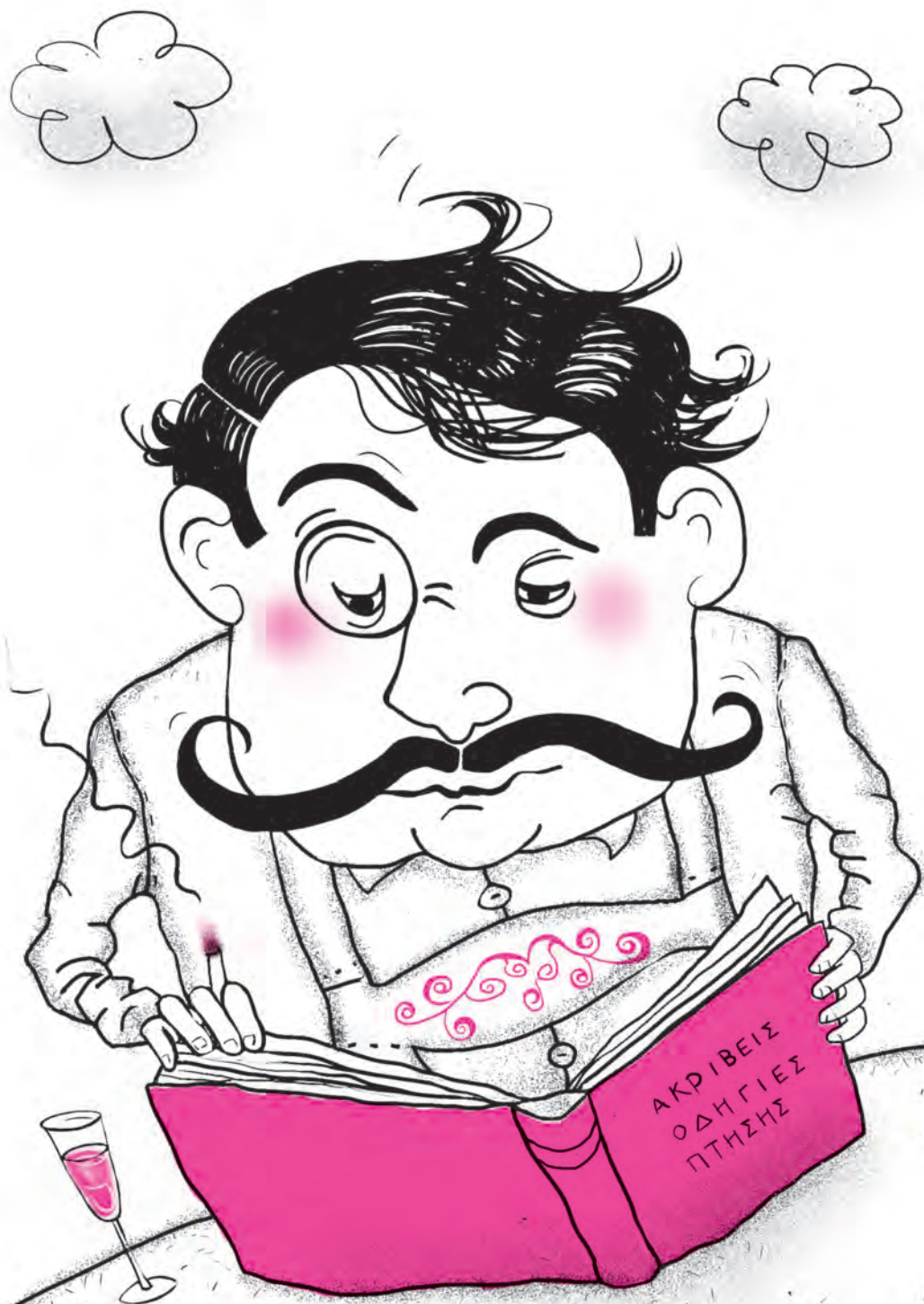

ο 1910, δηλαδή πριν από έναν αιώνα και κάτι, ένας Άγγλος λόρδος ονόματι Ρόνσλι υποσχέθηκε έπαθλο 10.000 λιρών στον νικητή μιας κούρσας ταχύτητας από το Λονδίνο στο Παρίσι. Αυτή η κούρσα δεν θα γινόταν με αυτοκίνητα ή με ποδήλατα (εφόσον ανάμεσα στο Λονδίνο και στο Παρίσι υπάρχει θάλασσα), ούτε με καράβια (εφόσον υπάρχει και στεριά)· θα γινόταν με μηχανήματα του αέρα, με ιπτάμενες συσκευές. Τότε, το 1910, δεν υπήρχαν ακόμη αεροπλάνα, υπήρχαν όμως πολλά και διάφορα αεροσκάφη: μονοπλάνα, διπλάνα, αερόστατα, φουσκωτά σε παράξενα σχήματα και τεράστιοι χαρταετοί. Μερικά είχαν κάτι που έμοιαζε με κινητήρα· μερικά τα έσπρωχνε ο άνεμος.

Μόλις προκηρύχτηκε ο διαγωνισμός, έσπευσαν να δηλώσουν συμμετοχή ερασιτέχνες πιλότοι και εφευρέτες από όλον τον κόσμο. Ο λόρδος Ρόνσλι, που ήθελε να αποδείξει ότι η Αγγλία είναι πρώτη σε όλα, ακόμα

και στις πτήσεις, αναστέναξε: «Το κακό με τους διεθνείς διαγωνισμούς είναι ότι μαζεύονται ένα σωρό ξένοι!». Δεν του άρεσαν οι ξένοι, του άρεσαν μόνον οι Άγγλοι. Πράγματι, εκτός από δυο Άγγλους λόρδους, που είχαν χόμπι τις εφευρέσεις και τα πειράματα (εκτός από το κυνήγι των αλεπούδων και τα επιτραπέζια), εμφανίστηκε ένας Γερμανός με μονόκλ, μεγάλο μουστάκι κι ένα χοντρό βιβλίο, έναν οδηγό αεροπλοΐας. Ο Γερμανός ήθελε να τα κάνει όλα με τέλεια επιστημονικό τρόπο, σύμφωνα με τις οδηγίες του βιβλίου· γι' αυτό, ενώ πετούσε με το πρωτοποριακό του διπλάνο, συμβουλευόταν κάθε τόσο το βιβλίο του – σιχαινόταν τόσο τα λάθη όσο και τους αυτοσχεδιασμούς.

Επίσης, εμφανίστηκε ένας Γάλλος που ερωτευόταν εύκολα κι ένας Ιταλός που οδηγούσε «ορνιθόπτερο», όπως είπε – ένα μαραφέτι που έμοιαζε με ιπτάμενη κότα. Ο Ιταλός έκανε πολλές κινήσεις με τα χέρια του ενώ μιλούσε, σαν να ζωγράφιζε στον αέρα όσα έλεγε. Αναπόφευκτα, μιας και ο διαγωνισμός έγινε γνωστός σε όλον τον κόσμο, εμφανίστηκε κι ένας Αμερικανός καουμπόι που ήταν και ερασιτέχνης μηχανικός: μέχρι τότε είχε νικήσει μόνο σε αγώνες με μοτοσικλέτες. Οι καουμπόι δεν είναι ταξιδιάρηδες, είναι χωρικοί και βοσκάνε αγελάδες. Τούτος εδώ όμως διέφερε· τελευταία,

είχε μάθει να οδηγεί ένα αεροσκάφος που λεγόταν «σκαθάρι», επειδή όταν πετούσε έμοιαζε με έντομο. Ο Αμερικανός σκεφτόταν: Ξέρεις πόσες αγελάδες αγοράζει κανείς με 10.000 λίρες; Πολλές αγελάδες. Έτσι, πήρε μέρος στην κούρσα.

Ο Πέρσης που έφτασε στο Λονδίνο για να πάρει κι αυτός μέρος στην κούρσα τούς άφησε όλους άφωνους. Δεν οδηγούσε μονοπλάνο, δεν οδηγούσε ανεμόπτερο, δεν οδηγούσε μπαλόνι, οδηγούσε πουλί! Ήταν ένα πλάσμα που έμοιαζε με αετό, γιγάντιο σπουργίτι, παγόνι, λιοντάρι και σκυλί μαζί. Ο Πέρσης πιλότος, που τον έλεγαν Σιμούργκ, υπερηφανεύτηκε πως το «σκυλοπούλι» του, όπως είπε, μπορούσε να κουβαλήσει καμήλα, ακόμα και ελέφαντα. Ο λόρδος Ρόνολι φοβήθηκε πως ο Σιμούργκ θα νικήσει. Καμιά από τις ιπτάμενες συσκευές δεν μπορούσε να μεταφέρει τόσο βάρος.

Πήραν μέρος και δυο τρεις Έλληνες. Όχι Έλληνες του 1910, Έλληνες της αρχαίας εποχής. Και, όπως συμβαίνει συχνά, βάλθηκαν να τσακώνονται μεταξύ τους για το ποιος είναι ο καλύτερος, για το ποιος έχει τα ωραιότερα και γοργότερα φτερά. Ο πρώτος που έσκασε μύτη στην κούρσα του λόρδου Ρόνολι ήταν ο Δαίδαλος. Ο Δαίδαλος είχε εντυπωσιακό βιογραφικό κι ο

Ρόνολι αναστέναξε πάλι: «Αυτό μας έλειπε τώρα! Οι αρχαίοι Έλληνες! Άσε που μπορεί ν' αρχίσουν πόλεμο με τον Πέρση και να καούμε όλοι από τα πυρά!». Ο Δαίδαλος ήταν γνωστός Αθηναίος αρχιτέκτονας και γλύπτης που εξορίστηκε στην Κρήτη εξαιτίας μιας παρεξήγησης: κατηγορήθηκε για τον φόνο του παραγιού του, για τον οποίο όμως δεν ήταν ένοχος. Ο παραγίος είχε γκρεμιστεί μοναχός του από το τείχος της Ακρόπολης. Τέλος πάντων, στην Κρήτη, ο Δαίδαλος καθόταν κι έφτιαχνε διάφορα πράγματα με τα επιδέξια χέρια του: μεταξύ άλλων, είχε σκαρώσει το ξύλινο ομοίωμα μιας αγελάδας – όταν το είπε στον ανταγωνιστή του στην κούρσα, τον καουμπούι, αυτός ξετρελάθηκε και ζήτησε να το αγοράσει για να το βάλει στο χωριάτικο σαλόνι του. Είχε επίσης σκαρώσει τον Λαβύρινθο, μια περίπλοκη σύνθεση από δρομάκια μέσα στα οποία ο βασιλιάς Μίνως παγίδευε τον Μινώταυρο, ένα αλλόκοτο πλάσμα που ήταν μισό ταύρος και μισό άνθρωπος. Όμως, μετά από λίγο καιρό, ξανάγινε παρεξήγηση κι ο Μίνως αντιπάθησε τον Δαίδαλο· για να τον τιμωρήσει τον φυλάκισε μέσα στο ίδιο του το δημιουργήμα, τον Λαβύρινθο. Αλλά ο Δαίδαλος κατάφερε να αποδράσει μαζί με τον γιο του τον Ίκαρο: έφτιαξε κέρινα φτερά κι οι δυο τους πέταξαν στον ουρανό και

απομακρύνθηκαν από την Κρήτη. Ο Δαίδαλος έφτασε πετώντας στη Σικελία (κοιτάξτε τον χάρτη, είναι κάμποση απόσταση), αλλά ο Ίκαρος, που ήταν πολύ ενθουσιώδης και παράτολμος, πλησίασε υπερβολικά τον ήλιο με αποτέλεσμα τα φτερά του να λιώσουν από τη ζέση. Ο Ίκαρος έπεσε στο πέλαγος και πνίγηκε. Έτσι, δεν μπόρεσε να δηλώσει συμμετοχή στην κούρσα του λόρδου Ρόνολι.

